

gjort før den 1. januar 2008, og nævningesager, der er afgjort efter denne dato efter de hidtil gældende regler om behandlingen af nævningesager, jf. herved også ovenfor om stk. 6, 2. pkt. Overgangsreglen indebærer, at hvis en sådan nævningesag genoptages efter den 1. januar 2008, skal der finde en fuldstændig ny hovedforhandling sted for byretten. Hovedforhandlingen forberedes og gennemføres efter de foreslåede regler i retsplejelovens fjerde bog, tredje afsnit, jf. lovforslagets § 1, nr. 132, og overgangsreglen i stk. 6, 1. pkt. I stk. 7, 2. pkt., foreslås, at det skal afgøres efter de foreslåede regler i retsplejelovens §§ 686 og 687, jf. lovforslagets § 1, nr. 113, om lægdommere skal medvirke ved byrettens behandling af sagen. Byrettens dom i sagen vil kunne ankes efter de foreslåede regler i retsplejelovens kapitel 82, jf. lovforslagets § 1, nr. 133.

Det foreslås i *stk. 8*, at civile retssager i første instans, der ved lovens ikrafttræden den 1. januar 2007 verserer ved landsret, efter høring af parterne skal kunne henvises til fortsat behandling ved byret. Formålet hermed er at opnå, at de fordele, der vil være forbundet med den foreslåede nye instansordning, kan opnås hurtigere. Det foreslås samtidig, at sager, der henvises til byret efter denne bestemmelse, skal behandles efter de nye regler om byretternes sammensætning mv., herunder med mulighed for kollegial behandling og medvirken af sagkyndige dommere.

Bestemmelsen omfatter sager, der er anlagt ved landsretten inden udgangen af 2006, og som stadig verserer ved landsretten den 1. januar 2007. Bestemmelsen omfatter endvidere sager, der er anlagt ved byretten og derefter henvist til landsretten i medfør af den hidtil gældende bestemmelse i retsplejelovens § 227, stk. 1 (obligatorisk henvisning til landsretten efter anmodning fra en part af sager med en økonomisk værdi, der overstiger 1 mio. kr.), men herudover omfatter bestemmelsen ikke sager, der er anlagt ved en anden ret (f.eks. byretten eller Sø- og Handelsretten) og derefter henvist til landsretten, og dette gælder, hvad enten henvisning er sket i medfør af retsplejelovens § 232, fordi sagen burde have været anlagt ved landsretten, eller henvisning er sket i medfør af de hidtil gældende bestemmelser i retsplejelovens § 226 om henvisning af visse sager fra byretten til behandling ved landsret i første instans. Bestemmelsen omfatter sager, der er anlagt ved den ene landsret og derefter henvist til den anden landsret i medfør af retsplejelovens § 248 om retternes stedlige kompetence, og dette gælder, hvad enten sagen henvises fra den ene landsret til den anden før eller efter den 1. januar 2007.

Bestemmelsen omfatter sager, der er anlagt den 1. juli 2006 eller senere, hvis sagen er anlagt ved lands-

retten eller er henvist til landsretten i medfør af den hidtil gældende bestemmelse i retsplejelovens § 227, stk. 1 (obligatorisk henvisning til landsretten efter anmodning fra en part af sager med en økonomisk værdi, der overstiger 1 mio. kr.). Bestemmelsen omfatter ikke sager af principiel karakter. Med hensyn til, hvad der forstås ved sager af principiel karakter, kan der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 77 (forslag til retsplejelovens § 226).

Bestemmelsen giver mulighed for henvisning af en sag, der opfylder de nævnte betingelser, fra landsretten til fortsat behandling ved byretten, hvis det må antages, at sagen vil blive afgjort væsentligt hurtigere ved byretten end ved landsretten, jf. *stk. 8, nr. 4*. Ved denne vurdering indgår bl.a., hvilket stadium sagen befinder sig på, herunder hvilke forberedelseskridt der er foretaget, og om og i givet fald hvilke forberedelseskridt der endnu udestår, og hvornår sagen kan forventes hovedforhandlet ved henholdsvis landsretten og byretten. Det er ikke i sig selv afgørende, om landsretten har fastsat tidspunktet for hovedforhandlingen ved landsretten, men hvis hovedforhandlingen f.eks. er fastsat til 1. halvår 2007, vil der næppe være grundlag for henvisning til byretten, da der i så fald kun sjældent vil være grundlag for at antage, at sagen vil kunne afgøres væsentligt hurtigere ved byretten. Landsretterne behandler bl.a. sager om administrativt bestemt frihedsberøvelse særligt hurtigt, og der vil derfor som udgangspunkt ikke være grundlag for at antage, at en sådan sag vil kunne afgøres væsentligt hurtigere ved byretten.

Parterne skal høres, før landsretten i givet fald beslutter at henvisne en sag til fortsat behandling ved byretten. Parternes synspunkter kan navnlig have betydning ved vurderingen af, om sagen er af principiel karakter, og af, om sagen må antages at kunne afgøres væsentligt hurtigere ved byretten. Endvidere kan parternes synspunkter have betydning for, hvilken stedligt kompetent byret sagen i givet fald skal henvises til, jf. nedenfor.

Bestemmelsen angår retternes saglige kompetence og berører ikke den stedlige kompetence. Sagen skal derfor i givet fald henvises til den byret, der er stedligt kompetent i medfør af retsplejelovens kapitel 22. Såfremt flere byretter inden for landsretskredsen har stedlig kompetence, har *sagsøgeren* valgret. Det forudsættes, at sagsøgeren i givet fald i forbindelse med høringen af parterne fremsætter anmodning om henvisning til én af flere stedligt kompetente byretter inden for landsretskredsen. I mangel af en sådan anmodning kan landsretten henvisne sagen til den byret, der er stedligt kompetent efter den værnetingsregel, som